

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 13.

V četrtek 31. sušca 1853.

Tečaj 17.

M a r i a.

(Poleg laškiga: O amabile Maria!)

Maria ljubeznjiva!
Ti moje si veselje;
Vse moje serčne želje
So, vedno *Te* častit'.

Ime presveto Tvoje
V sercu si čem vsaditi,
In sabo ga nositi
U sercu, kjer kolj bom.

Maria! iz serca zdihnem,
Ko zora zjutrej vstaja;
In solnce ko zahaja,
Mario kličem spet.

Usmiljena *Maria!*
Ti si mi zvesta Mati,
Zato se mi ni bati
Te klicat' na pomoč.

Če se me žalost loti,
Alj grozne bolečine,
Mi vsa nadloga mine,
Ko k Tebi pribežim.

In ko zavoljo greha
Mi serce v strahu bije,
Že samo *Ime Marije*
Mi serce vpokoji.

Ko me sovražnik skuša,
Zavpijem: *Oh Marija!*
In ta peklena zmija
Prestrašena zbeži.

Zatorej bodem klical
Mario v vsaki sili,
Ker Ona se me vsmili
Kot Mati ljubljena.

T.

In kadar bodem vmiral,
Bom klical *Ime Marije*;
To mi tolažbo vlije
V prežalostno serce.

To sveto *Ime Maria*
Klicaje bodem srečno
Tu živel, ino večno
Se tamkej veselil.

Oznanjenje Marije Device.

Češena, milosti polna! Luk. 1.

Dans obhajamo praznik visokih skrivnost, praznujemo spomin, kteriga skoz celo leto vsak dan trikrat nar manj ponovljujemo. V cerkvenim turnu zvon zapoje, in v slehernim vernim sercu se zbudi molitev in iz njegovih bogoljubnih ust se oglase besede: „Angel Gospodov je Marii česenje pernesel, in spočela je od sv. Duha“. Zvon zvoní: „Češena si, gnade polna!“ in tavžentkrat tavžent jezikov se oglasi po vesoljnim svetu: „Češena Marija, gnade polna!“ in mati „lepe ljubezni“, ki nas kakor svoje otročice ljubi, se ozre na toliko in toliko vernih glasov svojih otrok na zemlji, vse njih prošnje sterne, še svoje lastne prošnje perstavi in jih položi pred oltar svojiga Sina. Današnji praznik nas tega opominja in je začetek nar večí milosti Božje do ljudi na svetu, ker je praznik Kristusoviga spočetja; za to nam je to skrivnost zvesto premišljevatí in visoko častiti.

I. Angel Gabriel je peršel k Marii in jo je pozdravil: „Češena si Marija, milosti polna, Gospod je s teboj!“ Ako pa angel Gabriel reče: „češena!“ to če veliko reči; in ako angel reče: „Milosti polna!“ to ima kaj v sebi. Ako jo je angel Gabriel častil, zakaj bi je ne častili mi, ko nas cerkev k temu vabi? in če je ona gnade polna, kakor angel pravi, tudi tebe, ki jo boš s ponižnim sercam pozdravljaj, ne bo pustila brez gnade. To počesenje Marije Device pa ne sme biti suho in leseno, kakor ga veliko kristjanov moli, ampak gorko, perserčno in sklenjeno z občutljivo hvaležnostjo, de se je Bog ponižal na svet priti in nas odrešiti. Zato, de bi ne molili tje v en dan s su-

hoto, predstavimo besede: „Angel Gabriel je Devici Marii česenje pernesel in spočela je od sv. Duha“. Angel je to česenje iz nebes od Boga pernesel, to je zares velika reč, in našiga polniga premislika vredna, ktera se mora s prevdarkam moliti in s hvaležnostjo sklenjena zbuditi v našim sercu. Tako je molil veliki svetnik in duhovni učenik sv. Tomaž Kempenzar, za to je pa tudi vselej, ko je „Češeno Marijo“ molil, prečudno dušno moč in serčno sladkost občutil, kakor sam piše, ker pravi: „Berž ko presveto Marijo Devico z angelovimi besedami nagovorim in rečem: Češena si, Marija! se razveselí nebesa, zemlja sterne, satan beži, pekel strepeta, žalost odjenja, veselje se poverne, serce se ljubezni topi, in sveta pobožnost ga pregreje, obžalovanje grehov vzame v njem stanovanje, in upanje ga poživi; še več, toliko tolažilo občutim v sercu, de nisim v stanu tega z besedami dopovedati“. Zakaj se pa nam tako svete čutila v sercu ne obudujejo, kakor sv. Tomažu, ko angelovo česenje molimo? Svesto za to ne, ker ne molimo tako lepo, kakor je sv. Tomaž molil, in ker Bogu nismo tako hvaležni za odrešenje po njegovim ljubim Sinu, kakor je on bil.

Človeško serce je take natore, de se mu tista reč perljubi, na ktero velikrat misli; ker smo pa pod zgubo svojiga zveličanja dolžni Boga nad vse ljubiti, torej nam sveta cerkev toliko pomočkov deli, svoje misli v Boga, svetnike in v Božje reči obračati. Eden nar bolj bližnjih in nar varniših potov do ljubezni božje pa je ljubezin do Marije Device; vsi svetniki in svetnice, ki so Boga iz celiga serca ljubili, so imeli posebno ljubezin do Matere Božje. Sveti Edmund, ko je še prav majhin bil, je globoko česenje do Matere Božje imel in ga ohranil v svoji čisti

polnosti tudi svoje odraščene leta. Ko je peršel čas, se za svoj prihodnji stan odločiti, si je dal zlat ženitni perstan narediti, nanj podoba Matere Božje in angelovo česenje vrezati; in njegovo govorjenje po tem je bilo: „Ona je na vekomaj nevesta moja!“ In v resnici je le malo ktera ura pretekla, de bi on ne bil svojiga perstana pogledal, in z veliko perserčnostjo česenemarije molil, ktera je bila na njem vrezana. S takim bogoljubnim djanjem je dosegel tako visoko stopnjo svetosti in čednosti, de se zdaj v versti svetnikov sveti.

II. Ko je Marija zaslišala angelovo pozdravljenje in po tem ko je spoznala skrivne sklepe Božje žnjo, se je podvergla ponižna, rekoč: „Dekla sim Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ Te besede imajo zelo veliko naukov v sebi, in dajo se na veliko strani našiga življenja obrniti; nikar ne pozabi, človek, ko jih moliš, zlasti samiga sebe poprašati: „Ali sim jest dekla — sim jest hlapec Gospodov?“ Moliš zjutraj, pomisli dobro: si bil hlapec, si bila dekla Gospodova skoz celo noč? Moliš opoldne ali zvečer, imaš posebno dosti premisliti. Vidil si po dnevu mnoge napake per ljudeh, slišal preklinjati ali nesramno kvantati; si bil pa ti dober hlapec, si bila ti dekla Gospodova, de se greha nisi vdeležil? Si se potegnil za čast Gospodovo, si odvracal hudo, kjer ti je mogoče bilo? Te je stiskala butara revsine, kersanska mati! otroci so prosili kruha, pa ga nisi imela dati, serce ti je hotlo počiti od britkosti; ali si bila dekla Gospodova, de nisi godernjala, ampak se vdala v Božjo voljo rekoč: „Dekla sim Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi“. Si bil preganjan in po nedolžno obrekovan, kristjan! kaj si ta čas počel? Marija je poterpežljiva v Egipt bežala, ko je Jezus, njen Sin, po Herodu preganjan bil; ali si se zderžal tudi ti jeze in maševavskih, serditih misel, ter rajši rekel: „Jest sim hlapec Gospodov; zgodi se mi po tvoji besedi“. Včasih te obide kakšna dušna stiska, velika perserčna žalost, de si skorej ne veš s čem pomagati; kako je tačas? Ali se ne per-tožiš morebi, zakaj te je Bog stvaril, ali v tako nadlogo pustil priti? Ali te ne motijo celo obupljive misli? V takim stanu, kersanska duša! se spomni Matere 7 žalost pod križem, bodi prepričana, de tvoja britkost še deleč tako huda ni, kakor je bila Marijna, desiravno je bila ona nedolžna, ti si pa grešnica. Reci tedaj: „Dekla sim Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi“, in ponovi ta sklep, kadar častitljivi glas zvoná iz turna k molitvi angeloviga česenja kliče. Sploh pa, ko te besede molimo, bomo terdno sklenjeni, de bomo vselej Gospodovi zvesti hlapci in dekle, ko bi nam še tako težko bilo in ko bi tudi ves svet zoper sebe imeli.

III. Ko pa molimo visoke besede: „Beseda je meso postala in med nami prebivala“, takrat izrečemo nar večji skrivnost Božjiga usmiljenja, ko se je s pomočjo sv. Duha Bog Sin včlovečil ter v nar čistejši naročje Marije presvete Device stopil. Kakor se solnce sveti med zvezdami, tako se sveti neskončno usmiljenje Jezusoviga včlovečenja med družimi Božjimi dobrotami. Le naša velika slabost, naše spačeno in nehvaležno serce je tega krivo, de tako veliko dobroto kterikrat iz glave izpustiti zamoremo. Sv. Marija Magdalena Paciška je skorej neprenehama premišljevala s solznimi očmi, kako mora vender ta ljubezin prečudno velika biti, de je Sin Božji lepe nebesa zapustil, in na to revno zemljo zavolje zaverženiga človeka peršel. Te besede so se ji res v serce vtisnile in

našli so po njeni smerti na njenim sercu besede: „In beseda je meso postala“ zapisane.

Od nekiga cesarja se bere, ko je mašnik s sv. Rešnjim Telesam mem peršel grede bolnika obhajati, de je s konja stopil in konja duhovnu ponudil. S tem lepim djanjem je cesar tako čast dosegel, de je še zdaj za to v spominu. Vender kaj je to, če je cesar s konja stopil iz spoštovanja do Njega, ki je cesar vsih cesarjev, in ki je z nebes na zemljo stopil — naj revnišiga kakor nar bogatišiga odresit? To je veliko ponižanje, ktero nima svoje enakosti, za to se tudi mašnik per altarju vselej s kolenam perklone, ko per zadnjim evangelii sv. maše zgovori visoke besede: „In Beseda je meso postala in med nami prebivala“.

Ker so pa v angelovim česenju tako visoke skrivnosti naše sv. vere obsežene, pomisli! kako se kej ti obnašaš, kadar se s turna zvon angeloviga pozdravljenja oglasi, in te opomni te velike dobrote Božje? Zvon, ki kliče, ni brez pomena; njegov glas nam je kakor Božji glas; nedolžna mladost pa tudi vsi verni dobri kristjani se razveselje, ko zaslišijo zvon svoje soseske k molitvi klicati. Kadar koli zvonov glas zaslišimo, smemo serčno reči, de nas Bog kliče. Pravi kristjan se s spoštovanjem odkrije, se spomni včlovečene večne Besede Očetove, moli angelsko česenje in Bogu čast da.

Ako pa vidimo gerde ljudi, ki gluhi in mutasti zvonov glas preslišijo, se ne odkrijejo in ne molijo angeloviga česenja, ko zvon, nikar se ne pohujšajmo; ampak spomnimo se, kar sv. Duh govori, de „modrost ne gre v dušo, ktera hudobne reči zmišlja; in ne v telo, ktero je greham vdano (Mod. 4, 1.) in toliko zvestejši mi Boga častimo ker vidite de mu drugi čast jemljó. Takiga prederzniga napuhneža bodo zvonovi tožili pred sodbo, kteri so Boga razglasovali in častili, on pa ga je zaničeval. Prosimo pa de On, ki je spremenil vodo v vino, ki je s peterimi hlebi pet tavžent ljudi nasitil, naj bi po svoji milosti tudi napuh taciga malopridniga prevzetneža ponižal in vkrotil ter ga k spoznanju peljal. Takimu, ki ne moli ko ga zvon k molitvi vabi, Božjo službo opuša in pred sv. Rešnjim Telesam ne poklekne, večidel že iz lica njegova črna duša gleda; gorje njemu ob dnevu jeze in pravične sodbe Božje! Turk se oberne trikrat na dan proti Mekki, ktero svoje mesto imenuje, se svojimu preroku Mohametu za vero zahvalit; kakšin mora biti katoliški kristjan, de bi se ne odkril in Boga ne hvalil, ko ga cerkev spomni dobrote vsih dobrot: „Beseda je meso postala in med nami prebivala!“ — Ako želiš usmiljenje doseči, vari se, de ne boš Boga zatajal! Zakaj, kdor bo Jezusa pred ljudmi zatajal, bo Jezus njega zatajil pred nebeškim Očetam. Preudari pa dobro človek, de bi bilo za te boljši skoz celo življenje na golih kolenih klečati in angelsko česenje moliti, kakor pa ob dnevu sodbe pred božjimi angeli osramotenimu biti. J.

Čudež neizmerne milosti Božje.

(Poslano.)

Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljeniga (Luk. 19, 10.). Oh kako skerbno iše zgubljene ovčice, in s kakošnim veseljem jo zadene na svoje rame in kakošno radovanje ima nad njo (Luk. 15, 5. 6.)! Izmed brezštevilnih dogodkov naj stoji eden tu v tolažek vsim resnično spreobrnjenim, v podbadek in oserčenje njim, ki resnično želje na pot pokore stopiti, pa jih skušnjava odvraca, ali de je prepozno, ali pa de je

njih zadolženje preveliko, —toliko, de so že Božji pravici zapadli. Ako glas Božji slišiš, nikar ne oterpni svojiga serca (Psalm. 64.), temuč kar hitro se njemu, svojimu Pastirju, vdaj! —

Pod cesarjema Dioklecianam in Maksimianam Herkulejem je živila v Rimu ženska, Aglae po imenu. Bila je stanu plemenitniga, zraven bogata in lepa, v rodu s prvimi hišami Rimskiga mesta. Pa na slabo je obračala darove, s kterimi jo je Bog tako obilno oblagodaril; s slabim življenjem je ognusila svoj stan in svoj spol. Bil je namreč med njenimi služabniki neki Rimski mestnjani, po imenu Bonifaci, ki ga je imela oskerbnika svojiga velikiga posestva. Ko je bil ves priljudin in dobro omikan mlad človek, ji je bil ves prijetin. In kakor sploh nečista ljubezin v začetku le kot iskra pod pepelam tli, potem pa, ako se ni hitro zadušila, raste, in v grozovinsk plamen izdivja: tudi tukej drugače obteklo ni. Aglae je zgubila dobro ime, razžalila sorodovince, in je mesto hudo pohujšala. Bonifaci od svoje gospodinje zapeljan je začel razujzdano živeti, vender je še mnogo dobrih del doprinašal. Bil je do ubogih usmiljen in jim je rad pomagal, kolikor je mogel. Že sta precej časa tako preživela, ko se ju je Bog usmilil, jima serce ganil in oči odperl, de bi spoznala svojo nesrečo, in se je rešila.

Razsvitljena od zgorej, sta vidila svojo hudo prehudo zmoto, kesala sta se in serčno žalovala, de sta Boga zapustila, sama sebe zaverгла in si toliko hudo nesrečo za čas in za večnost nakopala, in sta sklenila, se k nar ljubeznjivšimu Gospodu in Bogu spet nazaj poverniti. Ko sta se pa v spominu na svoje grehe Božje pravične jeze bala, sta za dobro spoznala, si priprošnikov poiskati, de bi po njih od milosti Božje dobila, kar si sama iz sebe nista upala.

Grozovitno preganjanje kristjanov, ki se je pod Maksimianam in Dioklecianam na njuno povelje začelo, je pod cesarjem Galerjem na Jutrovim še terpelo, potem ko sta se perva dva na večerni strani cesarstvu že odpovedala bila. Aglae in Bonifaci sta tedaj sklenila, si od tam nektare telesa marternikov dobiti, de bi jim čast skazovala, in tako po njih priprošnji odpusenje grehov zadočila. Zvedila sta, de deželski namestnik v Cilicii, Simplician, do kristjanov grozovitin, zravin pa denarjev lakomin, verne strašno preganja, jih med groznimi martrami mori, potem pa njih telesa za veliko denarjev kristjanam prodaja, ki jih ko drag zaklad v časti shranujejo. Skleneta, de naj se Bonifaci na pot podá, ker menita, de bo tam lahko in brez nevarnosti našel, kar želita. Za popotnico, za milošino ubogim in pa za kupitev svetih teles mu je Aglae veliko dnarja dala, tudi voz, konje in hlapce spremiti ga; tudi je bil z drago tancico, z dragimi mazili in dišavami dobro previden, svete telesa pomaziliti in spodobno poviti. Pri odhoji se je nasmejal ter rekel, čes de iz Božjiga navdihnjenja, Aglai: „Kaj porečeš, gospodinja, če ti ne prinesem teles marternikov, temuč namesti njih drugi moje telo prinesó? Ali ga boš tudi ko sveto svetinjo sprejela?“ „Zdaj ni čas šaliti se“, je odgovorila. „Vedi“, je rekla dalej, „de midva še vredna nisva, svetinj svetih marternikov le dotakniti se, saj še ne pogledati jih. Iši le to si zaslužiti, de mi dobiš, kar želim“. — Željo svoje gospodinje izpolniti, je Bonifaci odrinil, in je začel svoj pobožni opravik. Goreče prizadevanje Bonifacijevo, ostankov svetih teles marternikov iskati, je Bogu tako dopadlo, de mu je oči čedalje

bolj odperal; zmiram bolj in bolj se mu je samim nad seboj gnusilo, in spoznaval je, kako nevredin de je, ostankov svetih teles se dotikati, kteri so v sveti čistosti živeli in v svetosti kri prelili, in de se za to milost Božjo s postam, spokornimi deli in milošino pripravljati mora. Prišel je v Tars, poglavitno mesto v Cilicii, kjer je Simplician toliko grozovitno s kristjani delal. Ko je v sebi že željo po mučenstvu (martri) čutil, je kar na ravnost šel na mesto, kjer so marternike terpinčili, in sicer ob uri, kjer je njih dvajset bilo na tezavnico djanih in z ojštrim orodjem grozovitno mesarjenih. Kmaló je obrnil svoje oči tje, kjer je njegovo serce že bilo. In ko je serčnost, poterpežljivost in stanovitnost svetih marternikov vidil, je bil do serca ginjen, in se je občutil ljubezni do Jezusa vnetiga kakor še nikdar ne, tako de je hitro do njih tekell, se jim pred noge vergel, njih rane kuševal, jim solze brisal, ter glasno vpil: „O vi srečni mučenci, o vi prijatli Božji, nikarte serca zgubiti, vojskujte se serčno zoper bolečine, ki le kratko terpe in vam ravni pot v življenje in večno srečo pripravljajo“. Ko sodnik to sliši, ga ukaže kar prijeti in pred se pripeljati. Kako de mu je ime in odkod de je, jo bilo pervo, kar ga je vprašal. Ko pa zvě, de je kristjan, ga da kar naglo na tezavnico djati in mu telo do kosti z železnimi grebeni razmesariti. Še ne s tem zadovoljin, mu ukaže med meso in nohte igle vrivati. In ko vidi, de se svetnik smehlja proti nebesam oberne, in Boga hvali, de ga takih gnad vredniga stori, zapove trinog, razbeljeniga svinca mu v usta vlivati. Zdaj prosi svetnik Gospoda in Zveličarja, naj mu moč in serčnost dodeli, martro prenesti. Potem pa se oberne k unim 20 marternikom, ki so ravno ta čas bili terpeženi ter jih prosi, mu odpusjenja njegovih grehov od Boga prositi. Prosijo zanj in molijo in on prestopi srečno svojo martro. Pričujoči se čudijo nad stanovitnostjo svetnikovo in njegovim obličjem, ki je med grozno martro vse mirno in z nebesko lepoto povečano, ter z velikim glasom vpijejo: „Velik je Bog kristjanov! Velik kralj si ti, Gospod Jezus Kristus! Mi verujemo v tebe!“ V tem preveržejo oltar, na kterim bi mogli kristjani malikam darovati, in lučajo kamnje v sodnika. On pa zbeži in se v svoji hiši skrije. Ali drugi dan je spet na morišu, in zapové, svetnika v velik kotel razbeljene smole z glavo naprej vreči. Pa po angelu varovan pride nepokvarjen vun, več nevernikov je pa plamen prijel in sožgal. Po tej dogodbi zapové sodnik, mu glavo odsekati. Bonifaci, tega vesel, si le toliko odloga sprosi, de še molitev opravi in Zveličarja prosi, de naj grehov poprejšniga življenja ne pomni več, temuč ga zavolj terdne volje, za vero umreti, med svoje marternike sprejme, ajde pa z lučjo vere razsvetli in iz teme reši. Po opravljeni molitvi mu je bila glava od telesa odločena, in duša se je k nebesam vzdignila. Na molitev svetiga marternika se jih je izmed pričujočih ajdov pet sto spreobrnilo. Očitno je bilo to sad molitve, ki jo je Bonifaci kratko pred svojo smertjo opravil.

Od vsega tega tovarši svetiga marternika še nič ne vedo. Ko ga poprejšni večer v kerčmo ni nazaj bilo, so mislili, de bi bil v slabo drušino zašel in se tam zaderžal. Iskali so ga torej po celim mestu. Ko ga nikjer ne najdejo, zadenejo na sodniškiga služabnika, ter ga vprašajo, ko bi bil vidil mladiga Rimljana pridšiga se le poprejšni dan v mesto. Odgoveri jim, de je ravno kar kristjan bil

usmerten, ki se mu je ptujic zdel. Če je ta, ki ga oni išejo, jim ne ve povedati. „Ta pač ne bo,“ so rekli, „on ni zmed teh ljudi. Njega bomo kje najdlji med pivci ali v kaki drugi slabi drušini. Se za Kristusa martrati dati, mu ni podobno. Pa pogledati vender hočejo, ali bi uni umorjeni kristjan ne bil ta, ki ga išejo.“ Grejo tedaj na morišče, in najdejo telo svojiga gospoda, blizo ležeča glava jih tega že celo prepriča. Presunjeni od te nepričakovane dogodbe se solz zderžati ne morejo. Jokaje ga zdaj odpušenja prosijo, de so toliko prederzno od njega sodili. Ko tako svoje oči v glavo marternika obrnjenje imajo, se jim zdi, kakor de bi jih prijazno pogledal in s tem reči hotel, de jim vse odpusti iz serca, kar so žaliga od njega rekli in mislili. Kupili so torej truplo za 500 zlatov, in ga pošljejo samiga brez družih ostankov svetih marternikov v Rim Aglai. Ona je pa od te čudovite dogodbe po Božjim razodetju poprej že zvedila ter povelje prejela, Bonifacia ne več ko služabnika, ampak ko svojiga gospoda spoznati, ker je mučenec Gospoda Jezusa Kristusa, po kteriga priprosnji sme velike gnade od Boga pričakovati. Hitro oskerbi ga med spremljenjem mašnikov častito sprejeti, in mu je dala pozneje cerkev sozidati, v kteri je bilo to telo častito položeno. Bog ga je poveljal z velikimi čudeži, ki so se na njegovo priprosnjo zgodili. Aglae je moč njegovo priprosnje še sosebno občutila. Od velikiga čudeža božje milosti ginjena, se je odpovedala nečimernimu veselju tega sveta, je vse premoženje med uboge razdelila, svoje suzne oprostila, potem se pa v kloster podala, ker je z molitvijo in zatajevanjem, postam in drugim pokorjenjem petnajst let kot spokornica živela in ko svetnica umerla. Svoje počivališče je našla v cerkvi svetiga Bonifacia, ki jo je sama sozidala.

Vse posebno se tukaj milost Božja kaže. Tisti pa bi se močno motil, in še hudo pregrešil, ki bi v pogledu na Bonifacia in Aglajo po svojih strastih živel in čakajoč enakiga odloga gnade na Božjo milost prederzno grešiti hotel. Take dogodbe so silno redke — so pravi čudeži milosti Božje; sploh pa za razujzdanim, nekersanskim življenjem sledi nesrečna smert. Vender pa naj ne obupa, kdor je v greh padel, temuč spreoberne se naj iz celiga serca in se vadi pridno v dobrih delih, kakor je Bonifaci delal; naj kliče k Svetnikom za njih priprosnje, dela pokoro, objokuje svoje grehe, ko uni dve sveti duši: tako si bo smel z njima vred enako milost obetati.

(Zmaga s. Bonifacia je bila krog l. 307.)

Golob s plismam.

Pota Gospodove so čudne; to se zopet razvidi iz naslednje prigodbe, ki jo je časnik „Perjatel avstrianskiga ljudstva“ lansko leto nasnanil: Molče se je Jerica z materjo iz mesta vernila, kjer je bila per njenih starših v gostijah. Kako je vender to, de je otrok danes tako tih? Jerica je vsa zamisljena v Afriko, v zamorce, od kterih je apostolski namestnik, gospod Dr. Knobleher, opoldne tolikanj mikavno perpovedoval. Z otroško priprostostjo je mašnika prosila, jo seboj vseti, de bi otrokam svetih zgodb perpovedovala; ali rečeno ji je bilo, de mora popred odrasti. O kako bi bila že rada velika, de bi zamogla k nesrečnim zamorcem iti! Ko se domu perpeljate, jima oče nasproti hiti, objame mater in otroka, pa vender veliko ne poprašuje, kako se jima je godilo. Ostal je namreč doma, ker mu živ-

ljenje per tistu in taši ni po volji bilo. Taša mu je bila preveč pobožna, in današnji dan, v god Mariiniga oznanjenja, tudi zato ni hotel tje iti, ker so tam apostolskiga namestnika perčakovali. Bilav je bil zmed tistih mož, ki sicer ženam ne branijo nekoliko pobožnim biti, ki pa sami iz prevzetnosti cerkvi nočejo pokorsine skazovati. Ženo je močno ljubil; toraj ji je tudi perpustil, de je otroka, ki ga je posebno rad imel, prav po kersansko omikovala. Otroci imajo pa do tistiga veči zaupanje, ki se z njimi rad od Boga pogovarja; tada j je bila tudi hčerka materi bolj perserčno vdana, in je ni ravno mikalo, očetu čutil razodevati, kakoršne so se ji bile danes v serce vtisnile. Toraj je le očetu lahko noč prijazno vošila in spat šla, po opravljeni navadni zvečerni molitvi, v kteri je tudi za zamorce en „Oče naš“ bila obmolila. Ko je družina naslednji dan zajterkovala, so golobje po navadi k oknu prišli, in nanj pikali, de bi se jim odperlo. Hčerka jim odpre, perleté ji na ramo in ji kruh iz rok jemljó; kar se Jerica zamisli in njeno cveteče obličje veliko veselje kaže, kakor ko bi ji bil golobček kaj na ušesa povedal. Po kosilu gre oče na polje za delavci pogledat, mati v kuhinjo, Jerica pa učit se. Urno se za pisanje perpravi, ker sklenila je, pismo v Afriko poslati; pot je že tudi dobljen, slišala je namreč perpovedovati od golobje pošte. Resnobno se usede, glavo na ročico nasloni, modre oči protinebu oberne, malo pomisli, zdajci vsa vesela listek popiše in ga lepo zvije; potem rudeč trak vzame, na dvoriše hiti, beliga golobčika perkliče, in mu pismo na vrat perveže. Ker misli, de živalice dolgo nazaj ne bo, jo perserčno kušne rekoč: „Ferčaj z Bogam deleč čez morje“. Golobček se kviško vzdigne in zgine; deklka pa se vsa vesela v hišo verne. Golob, se ve, ni ravno deleč od doma šel. Na polju ga oče zagleda; rad bi vedil, kaj de ima okoli vrata pervezaniga; prime ga in silno se začudi, ko pismo dobi. Napisano je bilo: „Do zamerskih otrok v Afriki“. Precej pozna, de je to njegova hčerka pisala, ter dalje bere: „Še le včeraj sim zvedila, de v Gospoda Jezusa ne verujete, ker se nobenkrat niste od njega slišali. Jaz bi pa rada imela, de bi ga ljubili; ker je bil otrok, kakor mi, in ko je bil odrastel, je vse otroke k sebi povabil, de bi jim dobro storil; še zdaj nam da vse, česar ga prosimo. Vselej nas sliši, desiravno ga ne vidimo, ker je v nebesih, odkar je iz ljubezni do nas umerl. Vse vé, tudi to, de do vas pismo pišem. Močno bi rada imela, de bi hitro vanj verovali, ker je potem človek vedno vesel. Jaz bi bila sama peršla, ker sim pa še majhna, moram čakati, de odrastem. Serčno vas kušnem, in Jerica mi je ime; to si zapomnite, de me precej poznate, če pridem.“ V sercu ginjen je oče te verstice prebral in osramoten spoznal, de je tudi on med nejevernike štet, ki jih je njegova hčerka tolikanj milovala. Vest so mu zbudile doneče besede: ne verujejo, ker od njega nič ne vedo, in on, ki je ime „Jezus“ tolikrat slišal bil, se mu ni hotel perpogovati. Pobožna mati ga je sicer učila presladko ime „Jezus“ izgovarjati, ali zgodej mu je umerla, in plevel je klijóče seme zadušil. Spomni se spet že pozabljenih otročjih let. Dobro spozna veliko srečo veseliga nedolžniga otroka in strašno nesrečo merzle nejevere. Posihmal mora vse drugače biti, to terdo sklene; žena in hčerka mu morata v tem pomagati. Urno se domu verne. Golobček je že v domačii svoje opravilo dobro opravil.